

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22.03.2002, sp. zn. 1 To 29/2002, ECLI:CZ:VSOL:2002:1.TO.29.2002.1

Číslo: 33/2003

Právní věta:

Rekognice provedená ukázáním osob svědkovi (§ 104b odst. 1, 2, 3 tr. ř.) má povahu neodkladného úkonu ve smyslu § 158a, § 160 odst. 4 tr. ř. také v případě, kdy nejsou k dispozici jiné prostředky, jak objasnit skutečnosti podmiňující zahájení trestního stíhání, nebo v případě, kdy ty prostředky, které k dispozici jsou, by mohly ohrozit důkazní význam takové rekognice (např. rekognice provedená ukázáním fotografie). Za této situace nepřítomnost obhájce u rekognice nemá za následek nepoužitelnost tohoto úkonu jako důkazu v řízení před soudem.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 22.03.2002

Spisová značka: 1 To 29/2002

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Neodkladné nebo neopakovatelné úkony, Rekognice

Předpisy: § 104 tr. ř.

§ 158a tr. ř.

§ 160 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci zamítl odvolání obžalovaného J. P. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 33 T 1/2002.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 33 T 1/2002 bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný J. P. byl uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., kterého se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že dne 23. 5. 2001 v době kolem 7.30 hod. v O.-P. na chodníku ve dvorní části náměstí V. V., v úmyslu získat majetkový prospěch, fyzicky napadl F. K. tak, že k ní zezadu přiběhl a prudce do ní strčil rukama a takto ji srazil na zem a poté jí odcizil příruční koženou tašku a peněženku, vše v celkové hodnotě 10 Kč, na útěku z místa činu tašku zahodil a peněženku s částkou nejméně 200 Kč si

ponechal, přičemž F. K. v důsledku pádu na zem utrpěla povrchní oděrku palcového valu dlaně levé ruky, zhmoždění levého kolena a dále pak tříštivou zlomeninu dolní hlavice levé vřetenní kosti na levé ruce s posunem kostních úlomků, kteréžto poranění si vyžádalo opakované léčebné zákroky včetně opakovaných operací spojených s hospitalizací a následnou dlouhodobou rehabilitací, takže celková doba léčení trvala do 26. 9. 2001.

Za to byl obžalovaný podle § 234 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obžalovanému uloženo, aby poškozené V. nahradil způsobenou škodu ve výši 58 385 Kč.

Ohledně vyhlášení rozsudku podal proti němu obžalovaný J. P. odvolání, které odůvodnil jednak prostřednictvím své obhájkyne, jednak vlastním podáním.

V opravném prostředku zpracovaném obhájkyňiní odvolatel zdůrazňuje, že od samotného počátku trestního stíhání prohlašuje, že se vytýkaného jednání nedopustil a je nevinný. Rozsudek napadá jak ve výroku o vině, tak ve výroku o uloženém trestu odnětí svobody a výroku o náhradě způsobené škody. Rozsudku soudu prvního stupně vytýká podstatné vady týkající se skutkových zjištění a zásadní nesprávnost právního posouzení skutku popsánoho obžalobou krajského státního zástupce v Ostravě sp. zn. 1 KZv 50/2001. Krajský soud v Ostravě ve výroku předmětného rozsudku detailně popisuje událost tak, jak se s největší pravděpodobností mohla odehrát dne 23. 5. 2001 v době kolem 7.30 hodin ráno v O.-P. ve dvorní části nám. V. V. Z provedeního dokazování jednoznačně vyplynulo, že se v inkriminované době na uvedeném místě poškozená F. K. procházela a neznámým mužem jí byla odcizena příruční kožená taška s peněženkou. Jmenovaná byla následně sražena pachatelem na zem na levou část těla, v důsledku čehož utrpěla taková poranění, která si vyžádala celkovou dobu léčení do 26. 9. 2001. K popisované události se mohli relevantně vyjádřit toliko poškozená, svědkyně P. a obžalovaný za podpory svědecké výpovědi své matky. Svědkové L. a N. nesdělili ani v přípravném řízení, ani v řízení před soudem nic, co by mohlo důkazní situaci zásadně zvrátit. Soud prvního stupně výpovědi odvolatele nevěřil a považuje ji za vyvrácenou zejména výpovědí svědkyně P. Ta osobu pachatele podle vlastních slov viděla přímo na místě činu, krátce se s ním střetla očima, měla jej poznat při rekognici provedené dne 24. 5. 2001. Bez pochybností označila u hlavního líčení za pachatele obžalovaného. Výpověď této svědkyně však stojí zcela osamocně a odvolatel tvrdí, že se svědkyně mýlí. Soud také nevěřil výpovědi svědkyně F. K., matky odvolatele, která potvrzuje jeho obhajobu, že předmětného dne v ranních hodinách, kdy k události mělo dojít, byl s ní doma a spal. Soud ve svých závěrech dovozuje nevěrohodnost svědkyně jen úvahami, čeho by případně byla či nebyla schopna. Vzhledem k obsahu svědecké výpovědi své matky považuje odvolatel za vhodné vyslechnout policistu S., příp. ostatní policisty z Obvodního oddělení Policie ČR Ostrava-Poruba k okolnostem vytěžování jeho osoby dne 24. 5. 2001. Výpověď svědkyně F. K. – poškozené je právně relevantní jen co do údajů časových a místních, příp. ve vztahu k rozsahu poranění. K pachateli se nebyla schopna vyjádřit ani bezprostředně po události, ani s odstupem doby před soudem. Přes vysoký věk (ročník 1918) však sama popsala, že tašku držela v pravé ruce „ ...cítla jsem, že tu tašku někdo drží, bere mi ji, potom mě žduchl, spadla jsem“, „ ...jestli jsem tašku pustila sama, nebo mi ji vytrhl, nevím.“ Soud se vůbec nezabýval rozporu ve výpovědi svědkyně P., která sledovala samotný incident ze vzdálenosti asi 90-100 m a způsob odcizení tašky popisuje odlišně od poškozené, jinak v přípravném řízení a jinak u hlavního líčení. Právě tvrzení svědkyně P. ohledně manipulace s taškou by zakládalo – v případě uznání odvolatele vinným – výrazně příznivější právní kvalifikaci. Již před podáním obžaloby byly obhájci odvolatele namítány nedostatky přípravného řízení a pochybení orgánů činných v trestním řízení, které již v této fázi řízení bohužel nelze odstranit. Námitky se vztahovaly k průběhu ohledání místa činu, které bylo dle názoru odvolatele nedostatečné a neúplné, provedené jen povrchně, a k nezajištění pachových stop. Za nejzásadnější pochybení považuje provedení rekognice dne 24. 5. 2001 v dopoledních hodinách před sdělením obvinění. Rekognice je

svou povahou a vnitřní podstatou procesním úkonem neopakovatelným. Nemůže však být úkonem neodkladným, na základě něhož má být objasněna základní skutečnost podmiňující zahájení trestního stíhání. Neodkladným úkonem ve smyslu ustanovení § 160 odst. 4 tr. ř. je takový úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu, nesnese z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání. Žádné ze zákonem uvedených nebezpečí v daném případě nehrozilo, když rekognice byla provedena v době těsně předcházející zahájení trestního stíhání sdělením obvinění. Rekognice byla sice realizována v době před novelizací trestního řádu, účinnou od 1. 1. 2002, kdy nebylo striktně vyžadováno, aby na protokolu o rekognici bylo uvedeno, že se jedná o úkon neodkladný a na základě jakých skutečností byl za neodkladný považován, daná situace si však podle názoru odvolatele neodkladnost rekognice nevyžadovala. Z tohoto hlediska je tento úkon vadný a v dalším řízení a před soudem zvláště nepoužitelný. Hodnocení důkazů je věcí soudu. Pokud však tento vysloví závěr o vině obžalovaného, musí být zcela jednoznačný, svědčící o této vině na základě důkazů, které tvoří nepřetržitý řetězec tuto jeho vinu prokazující. V případě pochybností musí soud rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Soud nalézací postavil své rozhodnutí ve shodě s obžalobou na výpovědi jediné svědkyně. Nemůže se bez dalšího nezabývat výpovědí obžalovaného a výpověď svědkyně dosvědčující alibi odvolatele znevěrohodnit na základě nepodložených úvah. Závěrem opravného prostředku, pro shora rozvedená pochybení, obžalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a sám rozhodl zprošťujícím výrokem ve smyslu § 226 písm. c) tr. ř., když nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný.

Ve vlastnoručně sepsaném odůvodnění odvolání obžalovaný J. P. setrvává na svém vyjádření, že inkriminovaného dne do 9.30 hodin spal v garsoniére své matky. Toto sdělil policistům provádějícím šetření věci. Rekognici se podrobil proto, že neměl důvod se jí (jako nevinný) vyhýbat nebo ji odmítnout. Výsledek poznávacího řízení je podle něj však ovlivněn tím, že dalšími osobami byli tři policisté, neboť „je celkem logické, že kdyby poznávající osoba určila za zrcadlem jednoho ze tří policistů, byla by zřejmě prohlášena za blázna a za nedůvěryhodnou osobu“. Poukázal na to, že poškozená F. K. ve třech výpovědích hovořila o pachateli jako o mladíku světlých blond vlasů a že svědkyně J. P. incident sledovala ze vzdálenosti cca 100 m. Nelogické je rovněž to, aby pachatel prchající z místa činu změnil směr útěku směrem ke svědkyni volající o pomoc, aby se jí vlastně přiběhl ukázat a odhodit tašku poškozené v místě, které svědkyně pozorovala. Svědkyně (ročník 1962) pachatele popsala jako mladíka ve věku 25-30 let a výšky 165-170 cm, ač on (obžalovaný) je ročník 1964, je mu 38 let, odmalička černovlasý a měří 180 cm. Nikdo se nezabýval rozpory stran jednání poškozené po činu - podle své výpovědi sama vstala a šla k rezníkovi volat policii a sanitku, dle svědkyně jí tato pomáhala vstát. Kdyby byly zajištěny daktyloskopické otisky ihned po činu, byl by jako pachatel vyloučen. Chybou bylo rovněž to, že policie nezjišťovala případné svědky v prostorách, kde služební pes ztratil stopu. Předseda senátu jednal předpojatě, když obžalovanému umožnil jen dva dotazy na svědkyni P. a nepřipustil konfrontaci, o kterou žádal. Jeho označení za pachatele svědkyní u hlavního líčení pokládá za logické již s ohledem na to, že svědkyně obdržela předvolání ve věci loupežného přepadení proti J. P. a i proto, aby se vyhnula trestnímu stíhání na podkladě trestního oznámení jeho matky. Pokud svědkyně při rekognici v prosinci na dotaz jeho bývalého obhájce uvedla, že pachateli bylo asi 35 let, bylo to proto, že odpověděla, jak jí to jeho obhájce předestřel. Svědkyně rovněž vypověděla, že viděla, jak poškozená nesla tašku přes rameno, ač se jednalo o tašku do ruky, kterou nesla poškozená - podle svého tvrzení - v ruce. To je jen část rozporů, na které poukazuje. Činu se nedopustil, odsouzen byl na základě vnitřního přesvědčení předsedy senátu bez jakýchkoli přímých důkazů.

Protože opravný prostředek proti rozsudku soudu prvního stupně podala osoba k tomu oprávněná a opravný prostředek byl podán včas, přezkoumal odvolací soud na jeho podkladě napadené rozhodnutí (v důsledku vymezení opravným prostředkem) v celém rozsahu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním:

Odvolatel vytýká orgánům přípravného řízení, že rekognice provedená dne 24. 5. 2001 nebyla úkonem neodkladným, neboť byla provedena v době těsně předcházející zahájení trestního stíhání sdělením obvinění, kdy za tohoto stavu nehrozilo nebezpečí zmaření, zničení nebo ztráty důkazu. V důsledku jejího provedení před sdělením obvinění jde o úkon vadný, v soudním řízení nepoužitelný. Této námitce procesního charakteru nepřiznává odvolací soud právní relevanci. Podle právní úpravy účinné v době provedení uváděného procesního úkonu bylo možno provádět neodkladné a neopakovatelné úkony tehdy, nešlo-li zahájit trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. zák. proto, že osoba, která mohla být obviněna, ještě nebyla známa. Ze sdělení obvinění obsaženém ve spise vyplynulo, že toto je odůvodněno poznatky učiněnými na základě trestního oznámení poškozené, výpovědi svědkyně P., provedené rekognice osoby a dalšího šetření orgánů Policie ČR. Pro poškozenou i svědkyni trestného činu byla osoba útočníka neznámou osobou, orgány činné v trestním řízení před rekognicí s osobou odvolatele (jako podezřelého) nedisponovaly poznatky o identifikaci pachatele činu v rozsahu nezbytném k závěru, že „je dostatečně odůvodněn závěr, že jej (trestný čin) spáchala určitá osoba“.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí činí závěr, že provedenou rekognicí bylo v dané situaci třeba považovat za úkon nejen neopakovatelný, ale i neodkladný. Za neopakovatelný je považován úkon, který nebude možno před soudem provést. O tomto charakteru rekognice (pro povahu daného úkonu) nebývá v rozhodovací praxi sporu (nejnověji např. usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 To 141/2000, publ. Soudní rozhledy 5/2001) a pokud odlišné stanovisko bylo vyjádřeno v předchozím rozhodnutí vydaném pod sp. zn. 3 To 172/2001, lze je pojímat jako názor ojedinělý. Soud rozhodující o opravném prostředku podaném proti meritornímu rozhodnutí ve shodě s výše citovaným rozhodnutím Vrchního soudu v Praze pokládá za možné, aby poznávaná osoba byla nejprve označena ve fotoalbu a posléze ztotožněna mezi více ukázanými osobami, avšak nepřipadnou shledává možnost, aby táž poznávaná osoba byla opakovaně ztotožňována v rámci různého spektra osob typově jí odpovídající. V posuzované věci došlo k zajištění odvolatele orgány policie hned dne následujícího po spáchání trestného činu. Naskytla se proto možnost provedení rekognice in natura, kterou je nutno (vzhledem k zachovalosti vlastností ztotožňovaného objektu, tj. jejich nezkreslení při použití technických prostředků /u fotografie vlivem expozice objektu, jeho zmenšení atd./, i vzhledem k možnostem pozorování dalších individuálních vlastností, tj. motorické či hlasové projevy aj.) považovat za spolehlivější způsob identifikace osob. Provedením uvedeného úkonu v podobě operativně pátrací metody, na jejímž základě by orgány přípravného řízení dospěly k závěru o danosti podmínek pro sdělení obvinění odvolateli, by se (pro povahu neopakovatelnosti rekognice in natura) zbavily tyto orgány možnosti opatření a procesního zadokladování důkazu významného pro posouzení otázky pachatelství odvolatele na činu. Otázkou zůstává (když v rovině procesních důkazů jsou poznatky získané od svědkyně P. v zásadě jedinými důkazy svědčícími pro závěr o pachatelství obžalovaného), zda by jinými způsoby bylo dosaženo poznatků nezbytných pro postup dle § 160 odst. 1 tr. ř. Časový odklad provedení rekognice po zahájení trestního stíhání odvolatele, závislý od obstarání podkladů pro postup dle § 160 odst. 1 tr. ř., by se pak s vazbou na možnou změnu vizáže pachatele činu mohl projevit v podobě nebezpečí, jemuž se má předejít provedením úkonu neodkladného. Orgány činné v počátcích šetření věci přitom nemohly předvídat, že svědkyně bude schopna určit totožnost pachatele i s časovým odstupem, tj. při hlavním líčení, jak se v posuzované věci stalo. Nelze proto dát za pravdu odvolateli v části, v níž namítal vadnost provedení důkazu a jeho procesní neúčinnost v řízení soudním proto, že byl proveden před sdělením obvinění. Další námitka odvolatele směřovala k tomu, že u prováděného úkonu nebyl přítomen jeho obhájce. Lze usuzovat, že namítáno je zkrácení obhajovacích práv odvolatele. I tuto námitku je nutno odmítnout, neboť přítomnost obhájce při provádění neodkladných či neopakovatelných úkonů právní řád v době provedení úkonu negarantoval. Právo na účast obhájce při prováděných úkonech vzniká v souvislosti se sdělením obvinění, neboť toto právo přiznával v době úkonu účinný trestní řád v § 33 odst. 1 tr. ř. obviněnému. Při prováděné rekognici však odvolatel v tomto procesním postavení nevystupoval (shodně též výše cit. rozhodnutí).

Nepřípadná je námitka odvolatele, že byl určen svědkyní P. za pachatele proto, že ostatní osoby na rekognici zúčastněné byli policisté. Spisový materiál nikde neobsahuje údaj, z něhož by se podávalo, že svědkyně byla seznámena s touto skutečností, sama pak v procesní výpovědi dne 13. 12. 2001, když k otázce provedení rekognice byla vyslýchána, uvedla, že nikým nebyla instruována, koho má za pachatele činu označit. Je třeba dodat, že svědkyně setrvala na vyjádření, že odvolatele coby pachatele poznala podle obličeje, přičemž je nutno uvést, že před rekognicí podala popis pachatele činu (ve výslechu ze dne 24. 5. 2001), který je dostatečně konkrétní a vyjadřuje skutečnosti, které lze z hlediska vizáže odvolatele pozorovat na fotodokumentaci, která byla při rekognici provedena. Představu o vizuálním vjemu svědkyně ohledně podoby pachatele činu poskytuje identikit, který tak může přispět při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědkyně stran její způsobilosti identifikovat pachatele činu.

Jednou ze skutečností, která má podle odvolatele svědčit o nesprávném vyhodnocení důkazů (a nevěrohodnosti údajů svědkyně P.), je údajná nelogičnost jednání pachatele činu, jak je svědkyní popisována a jak ji zmiňuje vlastnoručně sepsané odvolání obžalovaného (způsob útěku z místa činu). Odvolací soud výhrady obžalovaného v této části nemůže akceptovat. Prověrkou výpovědi svědkyně (ze dne 14. 8. 2001 a připojené fotodokumentace) bylo zjištěno, že údajům svědkyně je odpovídající, že měla možnost po celou dobu pozorovat jednání pachatele a že i její odhady vzdáleností odpovídají naměřeným údajům (resp. vyznívají ještě příznivěji). Namítaná nelogičnost změny směru útěku pachatele pomíjí tu skutečnost, obsaženou ve výpovědi svědkyně, že v dohledu se nacházely další osoby, které se voláním snažila přimět k pomoci a jejichž přítomnost mohla odůvodnit změnu směru útěku pachatele činu. Podstatné je ovšem to, že i svědkyně – poškozená F. K. líčí shodně se svědkyní P. počáteční směr útěku pachatele (směrem na ulici Š.) a že zpráva o použití služebního psa obsahuje stejný údaj o závěrečné části dohledané trasy útěku pachatele (ulice M. M.), jak ji popsala ve své výpovědi svědkyně P. Není proto zjišťováno nic, co by svědčilo o nesprávnosti těchto údajů svědkyně P. Navíc skutečnost, že našla a poškozené předala odhozenou tašku poškozené, jedině potvrzuje to, že svědkyně měla o pohybu pachatele dokonalý přehled.

Odvolatel rovněž namítá, že svědkyně P. jej určila za pachatele činu, ač mezi jím uváděným věkem pachatele a jeho skutečným věkem je značná disproporce. Namítá rovněž to, že poškozená K. hovořila o pachateli jako o mladíku. Nutno zdůraznit, že svědkyně opakovaně (jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení, a to i v průběhu konfrontace s obžalovaným) uvedla, že jej jako pachatele označila podle obličeje. Svědkyně rovněž uvedla, že nemá odhad na věk. O L. Ch., kterého vyloučila jako možného pachatele při rekognici dne 20. 12. 2001, uvedla, že byl starší než pachatel. Pokud jde o poškozenou K., ta uvedla “nebyl to starý člověk, byl mladší, ale kolik mu bylo, nevím, řekla bych kolem třiceti”.

Pokud obžalovaný namítal výškové disproporce, je třeba poukázat na skutečnost, že sama svědkyně P. neuvedla přesně svoji výšku („měřím 165 až 167 cm, přesně to nevím“) a že i svědci L. („vysoký kolem 170 cm“) a N. („vysoký 175–180 cm“) se v určení výšky obžalovaného rozcházel.

Nedůvodné jsou námitky obžalovaného o tom, že by byl postupem soudu prvního stupně krácen na svých obhajovacích právech, a že by byl soud vůči němu zaujatý. Z protokolu o hlavním líčení plyne, že obžalovaný dostal prostor k vyjádření k jednotlivě prováděným důkazům, a že při výslechu svědkyně P. měl možnost se k její výpovědi vyjádřit a položit svědkyni dotazy, které zodpověděla a že (na rozdíl od jeho tvrzení v opravném prostředku) soud provedl i konfrontaci mezi odvolatelem a svědkyní. Protokol o hlavním líčení pak žádné výhrady stran protokolace či stran vedení řízení neobsahuje.

Odvolací soud je v zásadě vázán hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně. Odchýlit od tohoto hodnocení a skutkového stavu obsaženého v napadeném rozsudku by se mohl pouze za podmínek specifikovaných v zákoně (§ 259 odst. 3 tr. ř.). Do hodnocení důkazů soudem prvního

stupně by mohl zasáhnout pouze tehdy, pokud by toto hodnocení vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo neúplné či nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění. Takové nedostatky však napadenému rozsudku nelze vytýkat. Odvolací soud nemůže soudu prvního stupně přikázat, aby vycházel z výpovědi svědkyně F. (prokazující obžalovanému alibi), a ani sám nemůže z této výpovědi vycházet, pokud není zásadním způsobem zpochybněn důkaz, na jehož podkladě buduje skutková zjištění soud prvního stupně. S ohledem na výše uvedené činí i odvolací soud závěr, že věrohodnost svědkyně P. nebyla zpochybněna. Není možno proto přiznat důvodnost názoru odvolatele, že napadený rozsudek je toliko výsledkem vnitřního přesvědčení předsedy senátu (zde nutno zdůraznit, že jde o rozhodnutí senátní), pro které nesvědčí žádný přímý důkaz. Opak je pravdou. Z hlediska prokazovaných skutečností se důkazy člení na důkazy přímé a nepřímé. Zatímco nepřímý důkaz (indicie) je takový důkaz, který dokazuje jinou skutečnost, než která je konkrétním předmětem dokazování (příčemž jde o takovou skutečnost, z níž je možno prostřednictvím logických úvah a zkušeností usuzovat, zda se stala či nestala skutečnost, jež je dokazována), přímý důkaz je takový, jenž umožňuje učinit přímý poznatek o dokazované skutečnosti, o tom, zda se stala nebo nestala. Výpověď svědkyně P. je přímým důkazem, neboť z ní plyne nejen to, že se stal skutek, pro který byla podána obžaloba, ale i to, že pachatelem tohoto skutku je obžalovaný. Zatímco v případě dokazování prostřednictvím nepřímých důkazů je nezbytné soustředění řetězce důkazů, které umožňují učinění nepochybného závěru, v případě dokazování prostřednictvím důkazů přímých není vyloučeno, aby otázka viny pachatele byla řešena na takovém jediném důkazu, který není zpochybněn systémem důkazů dalších. Odvolací soud zaujal stanovisko, že výpověď svědkyně P. společně s výsledky provedené rekognice jsou dostačujícími k tomu, aby pachatelství odvolatele na činu vůči poškozené F. K. bylo prokázáno způsobem upraveným v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. V souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly (hodnocení výpovědi svědkyně F.). Nelze proto činit závěr, že soud prvního stupně nesplnil své povinnosti zákonem mu uložené. Nelze rovněž tvrdit, že by provedené řízení bylo jednostranně zaměřeno, neboť v jeho průběhu byly opatřovány i důkazy, které prověřovaly obhajobu obžalovaného (výslechy svědků N., L., Ch., provedení rekognice s osobou L. Ch., opatření zprávy věznice k osobě „P.“). Závěr o vině odvolatele pak soud prvního stupně učinil i s přihlédnutím k obsahu těchto důkazů. Při uvážení těchto skutečností proto odvolání obžalovaného, v části namítající nesprávnost závěru soudu stran otázky pachatele činu (požadavek na aplikaci § 226 písm. c/ tr. ř.), nebylo shledáno důvodným.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že jednání obžalovaného naplňuje znaky trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. Tyto závěry je třeba pokládat za odpovídající skutkovým zjištěním. I odvolací soud – s ohledem na charakter poranění, které poškozená utrpěla, a jejich následky, jak o nich sama hovoří a jak je i popisuje znalec v písemném posudku a zejména i ve výslechu u hlavního líčení (doplnění údajů o průběhu léčení v době po zpracování znaleckého posudku) – dospívá k závěru, že poškozené byla činem obžalovaného přivezena vážná porucha zdraví, která se projevila jako porucha zdraví delší dobu trvající (§ 89 odst. 7 písm. ch/ tr. zák.). Podle názoru odvolacího soudu provedl soud prvního stupně správné právní zhodnocení závěrů znaleckého posudku a výpovědi poškozené, když pro absenci jednoho ze znaků by zdánlivě svědčilo hodnocení charakteru tohoto poranění, jak je v písemně zpracovaném posudku obsaženo. Nelze však pominout, že poranění poškozené je v příslušné pasáži posudku poměřováno se zraněními, která ve svých důsledcích znamenají trvalé zdravotní postižení poškozeného (alternativy § 89 odst. 7 písm. d/, e/ tr. zák.). Charakter poranění poškozené (tříštivá zlomenina horní končetiny) a s ní spojená nezbytnost medicínských zákroků vedou odvolací soud k závěru, že činem obžalovaného byla přivezena těžká újma na zdraví, jak uzavřel soud prvního stupně. Nelze proto vytknout napadenému rozsudku nesprávnost právní kvalifikace činu odvolatele.

Obžalovanému byl uložen trest v rámci zákonné trestní sazby (rozsudek proto není zatížen vadou,

pro kterou by v této části měl být zrušen z důvodu § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř.) při spodní hranici trestní sazby s výkonem ve věznici s ostrahou. Tento trest vzhledem k charakteru činu i osobě pachatele nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, který by měl být zrušen z důvodu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř.

Výrok o náhradě škody je důsledkem odpovědnosti, která stíhá odvolatele proto, že svým činem přivodil vznik nákladů vynaložených na léčení poškozené. Nárok byl řádně a včas uplatněn a doložen příslušnými doklady. Nelze proto ani výrok o náhradě škody považovat za vadný.

Protože přezkoumáním rozsudku na podkladě podaného odvolání nebyly shledány žádné vady, jimiž by rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zatíženo, zamítl odvolací soud opravný prostředek obžalovaného J. P. jako nedůvodný podle § 256 tr. ř.